

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בסיום חלוקת כוס של ברכה היתה שמחה
עצומה שאין לתארה כלל וכלל, כ"ק אד"ש
מח"מ רקד בכל גופו הק' בשמחה רבה ועצומה
עד בלי די, כשכל הקהל "וצא מן הכלים"...

ראה עמוד 15

ערב חג השבועות
הי' תהא שנת אראנו סגולות

הוצאה מיוחדת

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכות
הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חי' רחל
ומשפחתם שיחיו
זימערמאן

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

כמה עמוק חדרה הגלות!... / משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ה

8 זמן הגאולה

במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו?! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

העגלה נוסעת לקבל פני משיח... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 יומן תש"מ - פרסום ראשון!

פרק ל"ד מתוך יומן תש"מ / מיום ב', ד' סיון - עד עש"ק פ' נשא

14 כתי"ק - פרסום ראשון

הקשר דמבצע תפלין לזמן מ"ת / צילום מהגהת הרבי על שיחת ש"פ בראשית ה'תשכ"ח

לכן הכרזתי על ההסתדרות לקיום
 מצוה זו, לא רק בין בני הנמצאים באה"ק הובב"א הזקוקים במיוחד ל"דוראו
 תר", אלא גם בין בני הנמצאים בה"ל, כי קיום מצוה הפליין של כל אחד
 ישראל, בכל מקום שהוא, בכחה לפעול ל"דוראו תר", מנוגע לכל ישראל.
 (א) וזכרנו את המלחמה, שאז הייתה ההתעוררות דל"ת הפליין, הייתה כל
 יתרה מכל מה ש"ה, ובהיות אסר בכל שנה וחנה, כל הענינים הזורים וניעורים
 (הספוטו) 15 18
 יתירו בפעם הראשונה, הרי מוכן אסר לכל צרכיהם, בהיפוך קודם ש"ה,
 אז יתיר ל"ת הפליין ויתיר ל"ת הפליין
 הריך לפעול את אצל כל אלה מנסה אל התכנה ל"ת - הקהלה נעתה לנטעם בנג
 פנויה לתורה ובנו כהנה לפעולה. ולכן החתי (במצוה הפליין, כי ענה הד
 ית-בת-פענין לימוד התורה וקשר קיום כל הפעולה פענין ליונה התורה
 באה"ק רז"ל (מדור הללית בחתלה) "קיימנו מצוה הפליין ובעל אני עליכם
 האילו יתה יעזוב בקורה יום ולילה", ופענין יתה מצוה הפליין כמאמר רמב"ם
 לרז"ל (מנצח לה, א) "הוקשה כל החורה כולה לפליין". (ואף נלכדו הי"ט)
 וז"ל (מנצח לה, א) "הוקשה כל החורה כולה לפליין". (ואף נלכדו הי"ט)
 הנה"א יתה הפליין... החסונה הוא לפצות התורה (ה"ט)
 הפליין יתה הפליין וזה כולו לפצות התורה (ה"ט) / נאכיון אסר כל
 המורה הוקשו הפליין הרי מוכן במצוה הפליין יתה על כל המצוה,
 ה"ל כל הענינים הזורים וניעורים וה"ל פריהם, באם מצוה הפליין לא הי"ט
 הפליין יתה הפליין, לא היו כל המצוה פריהם הפליין. (ואף נלכדו הי"ט)
 יתה וכתו קטור פנייה. אמרו רז"ל (מנצח פג, ב) השקלה הוא כנגד כל
 כפי אין וזהו ה"ת הפליין. וז"ל רמב"ם, אהר"פ
 הפליין כולו - הי"ט הפליין וה"ל הפליין...
 הפליין יתה הפליין (ה"ט)

המשך היומן מעמוד 13:

להרי שלמה קונין אמר כ"ק אד"ש (בקשר לשריפה הגדולה שהיתה אצלו) שיקויים בו
 מאמר קדושי עליון (שלאחר שריפה מתעשרים). כשריד הניל למקומו עשה כ"ק אד"ש
 כמ"פ בידו הקי תנועות של שמחה חזקות לכיוונו לקול שירת הקהל י"ע הסלע הדי".
 לקראת סוף החלוקה היתה שמחה עצומה שאין לתארה כלל וכלל, כ"ק אד"ש רקד בכל
 גופו הקי בשמחה רבה ועצומה עד בלי די, כשכל הקהל י"וצא מן הכלים..."
 טרם צאתו החל כ"ק אד"ש לנגן י"כי בשמחה".

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שעי"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

הקשר דמבצע תפלין לזמן מתן תורה

בקשר עם המצב לאחרונה באה"ק תובב"א ועם חג מתן תורתנו, הבאנו בזה צילום (מוקטן) נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בראשית (המשך דשמח"ת) ה'תשכ"ח, אודות השאלות והטענות שנתעוררו בזמנו על "מבצע תפלין" (נדפס בלקו"ש ח"ו ע' 271 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

[הצילום שלפנינו בא בהמשך למענה כ"ק אד"ש על שאלה: מדוע נבחרה דוקא מצות תפלין מכל התרי"ג מצוות?]

לכן הכרזתי על ההשתדלות לקיום מצוה זו, לא רק בין בני" הנמצאים באה"ק תובב"א הזקוקים במיוחד ל"זיראו ממך", אלא גם בין בני" הנמצאים בחו"ל, כי קיום מצות תפלין של כל אחד מישראל, בכל מקום שהוא, בכחה לפעול "זיראו ממך" בנוגע לכל ישראל.

ובפרט בנדו"ד – שיראת או"ה שהתנכלו לאה"ק – תלוי הייתה בהיראה מפני בני" שבמדינות אחרות של או"ה. וק"ל.

(ב) זמנה של המלחמה, שאז הייתה ההתעוררות דמבצע תפלין, היתה ימים אחדים לפני זמן מ"ת. ובהיות אשר בכל שנה ושנה, כל הענינים חוזרים וניעורים מעין שהיו בפעם הראשונה, הרי מובן אשר גם בשנה זו, בהימים הסמוכים לזמן מ"ת, צ"ל מתעורר במיוחד הענין והחיוב דלימוד התורה. ובמצות תפלין אמרו חז"ל (מדרש תהלים בתחלתו) "קיימו מצות תפלין ומעלה אני עליכם כאילו אתם יגיעם בתורה יומם ולילה".

(ג) בזמן מ"ת – נצטוו בכל המצות וקבלום עליהם בהקדמת נעשה לנשמע – ובמצות תפלין אמרו חז"ל (קדושין לה, א) "הוקשה כל התורה כולה לתפלין" (שהכוונה הוא למצות התורה, עיי"ש), ועד שילפינו מהיקש זה הלכות ודינים בכוכ מצות. (ואף שגם בעוד מצות מצינו עד"ז וכמו במצות ציצית, שאמרו רז"ל (מנחות מג, ב) ששקולה היא כנגד כל המצות כולן, וכן בצדקה, שבת וכו' – הרי אינו דומה שקולה להוקשה. ואינו דומה, כשכנ"ל, מההיקש למדין הלכה למעשה כמצות תפלין).

כמה עמוק חדרה הגלות!...

בימים אלה קיבלתי מכתב מאחד שפגש מתנגדים אשר אינם אווזים מליובאוויטש – ושאלו אצלו: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאַו"? • מכך מובן – טוענים הם – שענין זה שייך לליובאוויטש בלבד, והיות שהם אינם אווזים מליובאוויטש במילא אינם אווזים וצועקים "ווי וואַנט משיח נאַו"! • ושאלה זו הוא שולח דוקא אלי, כי מי עוד יכול למצוא תירוץ על כזו שאלה מבהילה... • בזה גופא רואים עד כמה עמוק חדרה הגלות וכמה חסר בענין ד"נאו" גם אצל השייכים לנו • תרגום חפשי משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחת התמימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"*

א. בשיעור תהלים היומי¹ מסיימים ספר ראשון בפסוק²: "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם אמן ואמן", ותיכף לאחריו מתחילים ספר שני בפסוק³ "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים".

מהו הענין ד"מן העולם ועד העולם"? אומרת ע"כ המשנה בסוף מס' ברכות: "כל חותמי ברכות שבמקדש היו אומרים מן העולם, משקלקלו המינין (נוסח אחר – "הצדוקין"⁴) ואמרו אין עולם אלא אחד התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם".

היינו, שענין זה "שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם" תקינו כתשובה על הירידה בגלות

ד"קלקלו המינין". עפ"ז יובן גם הקשר דפסוק זה לתחלתו של הספר השני "כאיל תערוג על אפיקי מים וגו'": כי (דוקא) זמן הגלות, מצב ד"קלקלו", מעורר ומגלה ("רופט עס ארויס") את "נפשי תערוג אליך אלקים" כמו איל "על אפיקי מים".

ובמילים פשוטות: כיון שנמצאים במצב של גלות ("קלקלו"), עולה מיד הצעקה וה"געוואַלד": מדוע משיח עדיין לא בא?! וזה כל כך נוגע עד שמשוים זאת ל"איל תערוג על אפיקי מים", כלומר – אין זו צעקה ותשוקה סתם, אלא הוא משתוקק לזה כמו למים שמחיים אותו!

(2) מא, יד.

(3) מב, ב.

(4) ברכות נד, א (במשנה). וש"נ.

(* מובאת בזה בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות בשולי-הגליון. המו"ל.

(1) של יום ב' דחג השבועות (ז' סיון).

וזהו הלימוד משיעור תהלים היומי – שכאשר אוחזים במצב של "קלקלו" כו', זמן הגלות, צריכה להיות תשוקה גדולה ביותר לביאת המשיח "כאילו תערוג על אפיקי מים", תשוקה להמשיך ולחדר את הגאולה בגלות.

ובזה יובן גם הקשר בין פרקי תהלים אלו (הנאמרים תמיד בשיעור תהלים החודשי דיום זה) ליום ב' דחג השבועות – בהיותו יום טוב שני של גלויות, וכן"ל (שדוקא בזמן הגלות תקנו לומר "מן העולם גו").

ב. מכך ישנו גם מענה מאוד פשוט על הטענה הידועה: מהו המקור לזה שצריך לצעוק "ווי וואַנט משיח נאוו", וכדלקמן.

כמדובר כמה פעמים, מצד החושך כפול ומכופל דגלות, כאשר באים עם טענות כאלו לאחד שהתייגע לבוא להתוועדויות, בהם הסבירו לו ריבוי פעמים⁵ שלצעוק "ווי וואַנט משיח נאוו" זה לא דבר חדש – שהרי יהודים צועקים זאת בכל יום בתפלה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "ותחזינה עינינו בשוך לציון ברחמים", וזהו אחד מהי"ג עיקרים (אחכה לו בכל יום שיבוא⁶) וכו' – הרי ללא הבט על כל הנ"ל, הוא מתבלבל מטענות ושאלות אלו!

עד שבימים אלה קיבלתי מכתב מאחד שפגש מתנגדים אשר אינם אוחזים מליובאוויטש – הם אינם יודעים כלל מהי ליובאוויטש ומה זה מתנגדים, אך אינם אוחזים מליובאוויטש... – ושאלו אצלו: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאוו"? מכך מובן – טוענים הם – שענין זה שייך לליובאוויטש בלבד, והיות שהם אינם אוחזים מליובאוויטש במילא אינם אוחזים

וצועקים "ווי וואַנט משיח נאוו"!

וזאת הוא כותב לי לאחרי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים!⁵...

אלו שיש להם שייכות אליו בודאי יסבירו לו מה שכבר דובר ריבוי פעמים – שהצעקה "משיח נאוו" אינה המצאה חדשה של ליובאוויטש אלא נכתבה כבר בסידור בנוסח התפילה שיהודים אומרים ג' פעמים בכל יום חול: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", (וכן ג"פ ובשבת ויו"ט ד"פ): "ותחזינה עינינו בשוך לציון ברחמים"! כפי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים.

ולאחרי כל זה – בחודש סיון תשמ"ה מגיע מכתב "חדש" עם שאלה "חדשה", כאילו שלאף אחד לא נפלה קושיא כזו עצומה: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאוו"? ושאלה זו הוא שולח דוקא אלי, כי מי עוד יכול למצוא תירוץ על כזו שאלה מבהילה...

ג. אמנם, כיון שהוא מתבלבל משאלות וטענות אלו על-אף שכבר הסבירו זאת כו"כ פעמים – צריכים תמיד לחפש עוד ביאורים בזה.

הנה נוסף לביאורים הנ"ל (מנוסח התפלה בכל יום ומהי"ג עיקרים), ישנו ביאור חדש משיעור היומי בתהלים [.] שיהודים צועקים לא רק "ווי וואַנט משיח נאוו", שזו אמנם צעקה אבל באופן ד"וואַנט" (רצון), אלא יתירה מכך: "כאילו תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אלך אלקים", היינו, שלא רק רוצה ("וואַנט") משיח, אלא זה נוגע בנפשו ומשתוקק לזה כמו "מים" שמחיים אותו!

ע' 6. ועוד.

6) עיקר הי"ב.

5) ראה קונטרסים "יחי המלך" גליונות: שכד ע' 7. שמב ע' 3. שמז ע' 9. שמת ע' 3 ואילך. שנג ע' 6. שנה

י"ג / א' / ה' / סיון / ארבעת ימים: בשעה 3:30 נסע כ"ק אד"ש לאוהל וחזר בשעה 7:30. לתפילת מנחה יצא במעיל שבת וישב במקום מושבו בשבת. בצאתו החל כ"ק אד"ש לנגן "ושמחת". על חומר הסברה שהוציאו לקראת חג השבועות, הואיל כ"ק אד"ש לענות: "נת' ות"ח ודבר בעתו – בסמיכות לחה"ש זמן מתן תורתנו דויהי בשלשים שנה, שנה השביעית, שבת לה'. אזכיר עה"צ".

כשנכנס כ"ק אד"ש לתפלת ערבית בליל החג, נגנו הקהל "וביום שמחתכם" וכשהגיע למקומו פנה לעבר הקהל ומחא כפיו הק' בחוזק זמן מה.

י"ג / ב' / א' / מתן תורה: למרות הגשם הכבד שירד הגיעו לתפלה מאות ילדים קטנים בהתאם להוראת כ"ק אד"ש.

בקריאת עשרת הדברות הביט כ"ק אד"ש מפעם לפעם על הבעל-קורא והילדים. אחר-הצהריים, כששב כ"ק אד"ש מביתו (בשעה 5:20), התקיימה ב-770 מסיבה לילדים וכשנכנס כ"ק אד"ש ניגנו הילדים ורמזו בידו הק' להגביר השירה.

בשעה שש בערב יצא כ"ק אד"ש ללוות את ההולכים לתהלוכה, ורוב הזמן מחא כפיו הק' לילדים ששרו מארש נפוליון או "ואנחנו עמך". כשנעלמו מהאופק אחרוני ההולכים שב כ"ק אד"ש לחדרו הק'.

י"ג / ב' / ג' / מתן תורה: לפני אמירת "יזכור" הביט כ"ק אד"ש לעבר הקהל שיצא מבית הכנסת, ורק לאחר שיצאו כולם התעטף בטלית ואמר "יזכור".

כשעלה כ"ק אד"ש לחדרו אחרי שחרית, פגש בפרוודור למעלה שני ילדים שהכו זה את זה (ולא הרגישו בבוא כ"ק אד"ש), ואחז כ"ק אד"ש ביד א' הילדים עד שהפסיק לריב.

לפני השקיעה (בשעה 8:00), נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות יום ב' דחה"ש, ודיבר בה הרבה בענין הילדים והמבצע ד"השיב לב אבות (ע"י) בניס". אמר מאמר ד"ה "צאינה וראינה". כן דיבר שיחה בענין התהלוכה והורה לכל ההולכים לומר "לחיים".

בסיום הורה כ"ק אד"ש לנגן ניגון הכנה, ניגון ד' בבות, "ניע זשוריצני", ופרצת. אח"כ אמר דמכיון שעומדים בסיום ההתוועדות יש לקיים את לי הגמ' "חטוף ושתי" (באמירת לחיים) וחכה מסי דקות עד שהקהל יאמרו לחיים (והורה לאנשים רבים לומר לחיים).

סיום ההתוועדות בשעה 12:15 ולאחרי תפלת ערבית והבדלה. לפני הבדלה עמדו מסי אנשים על השולחן ליד מקום ההבדלה, והראה כ"ק אד"ש אי-שבעות רצון מזה.

אחרי הבדלה נעמד כ"ק אד"ש לחלוקת "כוס של ברכה" למשתתפי ההתוועדות ולאנשים נוספים שבאו במיוחד.

המשך היומן בסוף עמוד 15

לפניכם פרק ל"ד מ"יומן תש"מ" מיום ב', ד' סיון - עד עש"ק פ' נשא
 היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע
 [תודתינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג
 גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]
 נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"ג, ב' א' סיון: לאחר קריה"ת ברכו עשרות אורחים מצרפת ברכת הגומל.

לתפילת ערבית נכנס כ"ק אדי"ש בשעה 9:15 וחייך לר' ז. יפה.

בשעה 9:30 נכנס כ"ק אדי"ש להתוועדות. דיבר ע"כ שבערב חג השבועות מדי שנה ניתן
 מחדש הכח ל"נעשה ונשמע", ובאר בארוכה את ענין "בשעה שהקדימו כו' ירדו מלאכי
 השרת וקשרו להם שני כתרים" שהי' בה' סיון.

בשיחה ג' התייחס כ"ק אדי"ש להתנגדות שקמה באה"ק לתהלוכות ל"ג בעומר, ואמר
 שסיבתה - שנאת חינם שמקורה בהעדר שעבוד המוח והלב, והוסיף ואמר, שאותו אחד
 שהתנגד לזה הרי זה מפני שמתפלל בתפילין פסולות! והסביר את הסיבה לכך שמגלה זאת,
 כי: (1) פעל חלישות אצל כו"כ. (2) שידעו שזהו החסרון היחיד. בשיחות אח"כ דובר ע"ד
 המשך הפעולות עם ילדי ישראל וההתעוררות לנצל את השעות עד חגה"ש. וכן ע"ד הכתרים
 (של נייר) שראה על ראשי הילדים בתהלוכה דל"ג בעומר.

כ"ק אדי"ש אמר מאמר ד"ה "בשעה שהקדימו". בסיום ההתוועדות הורה כ"ק אדי"ש
 לנגן ניגון הכנה, ניגון ד' בבית, "ניע זשורציי", "ופרצת", ומחא כפיו הק' בחוזק. בצאתו
 (12:30 לערך) החל לנגן "כי בשמחה" ובדרכו סימן בידו הק' להגביר השירה.

* עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו
 על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר
 חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אדי"ש המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת הדברים
 יש לעיין בשיחה עצמה.

וכפירוש המדרש על פסוק זה, שעד כדי כך
 "נפשי תערוג אליך אלקים" - כמו איל שאם
 אין לו "אפיקי מים" הוא מתבטל ממציאותו
 ("אויס מציאות")!

וממשיך ואומר אח"כ בפרק התהילים את
 הטעם (מדוע בני ישראל צועקים שרוצים
 משיח באופן שזה נוגע בנפשם): "באמור אלי
 כל היום אי' אלקיך", ומפרש המצודת דוד:
 "בעבור שאובי אמרו לי אי' אלקיך, אם
 אלקים הוא יקום ויעזרך".

כלומר, זו הסיבה
 לצעקת בני ישראל
 שרוצים משיח ולכן
 שהגאולה נוגעת בנפשם
 (מחמת טענת הגוים
 הנ"ל).

והנה בהמשך הפרק
 חוזר לשון זה פעם שני:
 "באמרם אלי כל היום אי'
 אלקיך". ויש לבאר הסיבה
 שהוא חוזר ע"כ פעמיים
 - משום שבזה מוסיף עוד
 ענין:

הפירוש הפשוט של
 "באמור אלי כל היום אי'
 אלקיך" הוא - שהגוים אומרים כל היום לבני
 ישראל "אי' אלקיך", "אם אלקים הוא יקום
 ויעזרך".

אבל ישנו בזה עוד פירושו¹⁰: "כל היום"
 אינו בא בהמשך לתיבות שלפניו "באמור אלי"
 (כפירוש הפשוט שכל היום הגוים אומרים

"אי' אלקיך"), אלא שייך לתיבות שלאחריו -
 "אי' אלקיך", כלומר, הגוים שואלים את בני
 ישראל "כל היום אי' אלקיך": בשלמא
 כשאתם מתפללים לה' ולומדים את תורתו -
 מובן "אי' אלקיך"; אבל "כל היום" - כאשר
 אתם עוסקים ב"כל מעשיך" וב"כל דרכיך",
 היכן אז אלקיך?

והמענה על כך: ע"י ש"כל¹¹ מעשיך יהיו
 לשם שמים" ו"בכל¹² דרכיך דעהו", אזי "כל
 היום" יש לבני ישראל את "אלקיך". וכיון

שהגוים שואלים "כל היום
 אי' אלקיך" - לכן בני
 ישראל זוכרים וצועקים
 "כל היום" שהם רוצים
 משיח ("נפשי תערוג אליך
 אלקים"), "לישועתך קוינו
 כל היום".

ולכן הוא חוזר באותו
 פרק פעם שני "באמרם
 אלי כל היום אי' אלקיך"
 - בכדי לחזק עוד יותר
 את הפירוש השני.

ד. עפ"ז אפשר גם
 לבאר, כיצד תתכן מציאות
 שיהודים ישאלו מדוע
 צועקים "זוי וואַנט משיח

ליובאָוויטש אינה
 מתביישת בזה,
 ואשרינו שזכינו לכך;
 אבל אין לטעות
 ולחשוב שזהו ענין
 של ליובאָוויטש,
 ונוסף לכך גם להיות
 מונחים בטעות!

נאו':

היות שנמצאים בגלות, וישנו מקום לכך
 שגוים ישאלו "כל היום אי' אלקיך", כתוצאה
 מזה עלול לקרות שגם יהודים ישאלו מדוע
 צריכים לצעוק "לישועתך קוינו - כל היום"

(7) מ,ב, ד. אבות פ"ב מ"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג,
 תוס' א"ח סרל"א.

(8) עה"פ.

(9) שם, יא.

(10) ראה לקו"ת בהעלותך ל, ב. לקו"ש ח"א ע' 149.

העגלה נוסעת לקבל פני משיח...

. . וכמו כן ב"זמן מתן תורתנו" מידי שנה בשנה, שאז חוזרים ונשנים כל העינים שהיו במתן-תורה בפעם הראשונה, כמש"נ "והימים האלה נזכרים ונעשים" – הרי זה באופן שהקב"ה נותן את התורה לכל בני" בשוה ממש.

ואם יטען שאינו מרגיש זאת – הרי ידוע פתגם וסיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שתוכנו, שהעובדה שה"סוסים" – נפש הבהמית – אין להם שום מושג בעינים שמדברים החכמים שיושבים ע"ג העגלה שנוסעת לקבל פני משיח צדקנו... – אינה משנה את המציאות כלל וכלל!

(משיחת יוס' ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!!!

מכיון שכאו"א מישאל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם"), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר גו" – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

תובעים בזרוע "עד מתי"... ופועלים

וכולנו יחדיו, בתוככי כלל ישראל, הולכים, מתוך ריקוד, לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", אשר, לאחר ש"צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיזרן לבין האומות", הגיע כבר זמן הגאולה, "כלו כל הקיצין", ועד שתובעים בזרוע ("רחוקים מצדקה") "עד מתי"... ואכן **פועלים** שהקב"ה מקבל את תביעתם, ומקבץ את כל בני" מהגלות, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", כאמור, כהרף עין, בשעתא חדא וברגעא חדא.

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

ובזה גופא גם רואים עד כמה עמוק חדרה הגלות וכמה חסר בענין ד"נאו" גם אצל השייכים לנו (ובמילא אין שום פלא מדוע זה חסר באלו שאינם שייכים לנו ("בא ניט אייגענע"))¹³.

1. ויה"ר שמהדיבור אודות "משיח נאו" ואודות "כאיל תערוג על אפיקי מים" עוד לפני ביאת המשיח – ימשך כן גם לאחר ביאתו; שהרי ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹⁴ מובן, שלאחרי ביאת המשיח תהי' עלי' בקודש בכל העינים שעושים עכשיו, כולל הצעקה "משיח נאו" באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים", וכמבואר באגה"ק¹⁵ שגם לע"ל – כשיקויים היעוד¹⁶ "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" – יהיו עליות בקדושה עצמה, "מעלין בקודש",

וכמובן גם מפס"ד הרמב"ם¹⁷: "באותו הזמן כו' לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד", וע"פ הידוע שלאחרי ביאת משיח גופא יהיו כמה תקופות שימשכו משך זמן, וכפי שהגמ' בסנהדרין אומרת¹⁸ ש"דורו של משיח ג' דורות" (עם כל הפירושים בזה) – הרי מובן, שבענין זה ד"לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (שיהי' "באותו הזמן"), יתעלו כל הזמן מתקופה לתקופה, משום שאז יגדלו יותר ויותר בלימוד התורה בכלל, ובפרט בידיעת ה' ("לדעת את ה'") ובידיעת תורתו של משיח, ועאכו"כ שיגדלו גם בידיעת מצבו של משיח עצמו, כיון שילמד תורה את כל העם כולו¹⁹.

לכן גם אז (לאחרי ביאת המשיח), תהי'

ולצעוק כל היום "זוי וואנט משיח נאו"!
וטוענים שזה ענין של ליובאוויטש!

– ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך; אבל אין לטעות ולחשוב שזהו ענין של ליובאוויטש, ונוסף לכך גם להיות מונחים בטעות! הרי טעות כזו היא אינה בערך כלל לאדם שלומד חומש וידוע את מהרה תצמיח" "ותחזינה עינינו כו" – לאדם כזה בודאי אין צורך להסביר שצריכים לצעוק "זוי וואנט משיח נאו"!

בשלמא שהצעקה תהי' "כאיל תערוג על אפיקי מים" – לכך יש לדעת קודם מ"ש בספר תהלים של דוד המלך, צריכים רצון לומר תהלים ולהבין את פירוש המלות, ואלו המרעישים נגד הצעקה "משיח נאו" כנראה לא למדו תהלים כלל!...

אבל (כדי לצעוק "משיח נאו") אין צורך להגיע לתהלים – כיון שזה כתוב מפורש בסידור, כנ"ל.

ה. אם-כן, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לבוא ולשאלו – היתכן שצועקים "זוי וואנט משיח נאו" (הרי זה מפורש בסידור)?

אלא שאין זו שאלה כלל, כיון שנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות, במילא יכול להיות דבר שכזה! והראי', שאפילו כאשר שואלים שאלה זו את השייכים לנו ("ביי אייגענע"), שעליהם לדעת את התשובה – גם הם מתבלבלים, מכניסים לי את השאלה ומחכים לתשובה, והתשובה צריכה להגיע וכו'.

16 זכרי' יג, ב.

17 הל' מלכים ספ"א.

18 צט, א.

19 ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז,

13 כאן הושמט קטע ארוך מההנחה בענין הגלות שחדרה למזכירים.

14 ברכות כח, א. וש"נ.

15 סו"ס כו.

מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו ואין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחות לפניך כו' בבית הגדול והקדוש כו" (כפי שאומרים בתפלת מוסף¹⁹); הרי נמצאים במקום מסויים (בגלות), ולא בד' אמות של קדש הקדשים – וכיצד יערבו לו כל העניינים?!

ויתירה מזו: בתפלת מוסף דיו"ט אומרים: "אין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחות לפניך כו", ומסבירים – "מפני היד שנשתלחה במקדשך", כפי שהתפללו היום בתפלת מוסף לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה

[שהרי בשעת התפלה צריכה להיות הכוונה ד"ע לפני מי אתה עומד²⁰, עד שבכמה בתי כנסיות זה כתוב על "עמוד התפלה", ובמקומות שלא הרי זה בגלל שלא זקוקים לכתוב זאת כי זו הכוונה הפשוטה, הכללית והעיקרית בעבודת התפלה בכלל (לאו דוקא בביהכ"ס), וללא כוונה זו התפלה אינה תפלה²¹; בנוגע לכוונה הפרטית שבתפלה – פירוש המלות – ישנם חילוקים בין הפסוק הראשון דקריאת שמע²² והברכה הראשונה דשמו"ע²³ לגבי שאר התפלות, ובכלל בזמן הזה בין כך לא מכוונים את פירוש המלות בשלימות²⁴; אבל בנוגע לכוונה הכללית של "דע לפני מי אתה עומד" – הרי היא לעיכובא בכל התפלות²⁵]

- ואם-כן, נשאלת השאלה: כיצד יכול השו"ע²⁶ לתבוע מיהודי לעבוד את עבודתו בשמחה ובטוב לבב, בה בשעה שאומר בתפלתו "אין אנו יכולים גו' מפני היד שנשתלחה במקדשך"?!²⁷

ג. ויה"ר שלא יצטרכו לדבר עוד על עניינים אלו, כי מיד כשיתחילו לדבר – יראו ליהודי, שהנה נמצא קדש הקדשים והארון עם שני לוחות הברית, היות ויחזרו כל החמשה דברים שהיו בבית ראשון²⁷, ובאופן נעלה יותר,

כיון שהגאולה באה "כהרף עין"²⁸, ויותר מהר – "וארו עם עני שמיא"²⁹,

ובפשטות – למטה מעשרה טפחים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(תרגום פשטי משיחת יוס ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

19) דיום טוב. 20) ראה ברכות כח, ב. 21) בכ"ז – ראה חידושי הגר"ח לרמב"ם הל' תפלה פ"ד ה"ט"ו. לקו"ש ח"ב ע' 117-118 ובהע' 36 שם. סה"ש תשמ"ו ח"ב ע' 937 ואילך. 22) רמב"ם הל' ק"ש רפ"ב. 23) שם הל' תפלה רפ"י. 24) שו"ע אדה"ז או"ח הל' ק"ש סצ"ג ס"ג. סצ"ח ס"ב. סו"ס צט. 25) ראה רמב"ם שם ה"טו'. מקומות שבהע' 19. 26) רמב"ם הל' לולב בסופו, תניא רפ"א. 27) יומא כא, ב. ירושלמי תענית פ"ב ה"א. 28) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. מכילתא שם, מב. 29) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 778-6670 (718). ארץ הקודש - 873-0823 (04)

הצעקה ד"משיח נאו" באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים" כיון שיחתרו להשיג דרגא נעלית יותר במצבו של משיח כו'.

אבל עכשיו, לא זקוקים להגיע ל"כאיל תערוג על אפיקי מים גו'" שיהי' לע"ל, כיון שעתה יש לנו את זה כפשוטו ממש!

ז. מכך ישנה הוראה לכל יהודי, שעליו לזעוק – עוד לפני הגאולה – "כאיל תערוג על אפיקי מים" [שזה עוד יותר מ"זוי וואַנט משיח נאו" (כנ"ל)] – כפי שדוד המלך אמר זאת, "דוד מלך ישראל חי וקיים"²⁰ בתור

א ואילך. ובכ"מ. 20) נוסח קידוש לבנה - מר"ה כה, א. 21) ישע"י מ, ה. 22) ברכות לד, ב. וש"נ. 23) ישע"י מ, ה. 24) א. ורה שהש"ר פ"ב, ד. בתחילתו

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף אר"י לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולזכות משפחתם שיהיו

יש חדש!

לאחרונה יצא לאור כרך שישי מסדרת הכרכים של "יחי המלך" – מגליונות רפ-שו

ניתן להשיגו בכתובת המערכת, כל הקודם זוכה!

מתוך 5 הכרכים שיצאו עד כה אזלו 4 כרכים,

ומהכרך החמישי נותרו מספר כרכים ספורים

המעוניינים מתבקשים להזדרז וליצור עמנו קשר

במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו?!

הנחה: "ועד הנחות התמימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"*

א. בהפסרת יום ב' דחג השבועות נאמר בסיומה וחזרתה¹ – "למנצח בנגינותי".

ומבואר בדרושי ההילולא², שמדת הנצחון ("למנצח") מושרשת בעצם הנפש, ו"בשביל ניצוח המנגד הרי מבזבז (המלך) כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", [על ידו ועל ידי אבותיו³]. "ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבז כל האוצרות".

והנה בזה – במדת הנצחון – מתבטאת כל העבודה דעקבתא דמשיחא, וכמבואר בחסידות⁴ על-הפסוק⁵ "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" – שמשא רבינו ה' עניו במיוחד בפני הדור דעקבתא דמשיחא, בראותו את הנסיונות שהם יעברו!

– שהרי מה כבר תופס מקום הענין ד"דבר ה' אל משה פנים אל פנים⁶ ושמיעת קול ה' ד"אנכי ה' אלקיך⁷ – לגבי יהודי שמתהלך כאן ומתגולל ("וואלגערט זיך") בגלות בעקבתא דמשיחא, ועובר ענינים שאין הדעת סובלתן כלל; לא סתם אין הדעת סובלתן, אלא אין הדעת סובלתן **כלל** – שמחזיקים את בנו יחידו של הקב"ה כבר 1900 שנה בגלות, ובאיזו גלות – שבה בני ישראל הם עבדים לעבדים!...

אפילו כאשר נותנים ליהודי בגלות בני חיי ומזוני רויחי – במה זה נחשב לגבי "סעודת שלמה בשעתו" שמגיע לכל יהודי בכל יום, כפי שהתורה פוסקת⁸ בנוגע לפועלים מישראל שא"פילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן" [ומכך

מובן שמדברים אודות גשמיות הענינים כפשוטם], והדיוק בזה: לא סתם "כסעודת שלמה", שאז עלולים לחשוב אשר הכוונה היא לזמן שלמה ה' "הדיוט"⁹ והתגלגל, או אפי' לאחר שחזר – ש(לדיעה אחת⁹) לא חזר למלכותו כעין מלכות ראשונה¹⁰ – אלא "כסעודת שלמה בשעתו"¹¹, היינו "בעת מלכותו" כאשר ה' במלכותו בכל ה"שטורעם", "ישיב שלמה על כסא ה"¹².

אלא שבנוגע לבעל-הבית בשר ודם, חל החיוב אמנם רק על מזונו של הפועל ולא על לבושו וביתו, משא"כ הקב"ה, כיון שמדובר על בני ישראל – מובן במכל-שכן וקל-וחומר מבעל-הבית בשר ודם – שעליו לתת להם את כל הענינים בתכלית השלימות ובתכלית העונג, והקב"ה אכן נותן לבני ישראל מזונות, לבושים, בתים, כרם, שדה ואשה כשרה [כל שלשת הענינים המדוברים לעיל¹³].

ואעפ"כ רואים שהגלות נמשכת ("ציט זיך") למעלה מ-1900 שנה!

ואין פוצה פה ומצפצף!

ב. אמנם מפעם לפעם יוצאים בצעקה ושירה וקוראים פרק תהילים – אך במה נחשב הוא לגבי מה שבני ישראל מתגוללים ("דרייען זיך") יותר מ-1900 שנה בגלות, הם ובניהם ובנותיהם, "בנערנו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו"¹⁴ – כל עם ישראל, יחד עם שכינתא בגלותא¹⁵, עם מלאכי השרת וכו', וכתוצאה מכך נמצאים בגלות בני ישראל שבמשך כל הדורות הקודמים – כי מובן ופשוט שאבא, סבא או אבי זקנו, אפילו אם נמצא במקום הכי טוב, לא יערב לו ("קען אים ניט איינגיין") כאשר רואה את בנו – יהודי, עאכ"כ בן יחיד – נמצא במצב של גלות כבר כמעט 2000 שנה!

וא"כ, במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו?!

ובפרט שכבר "כלו כל הקיצין"¹⁶ – ואם-כן, מה עושים בגלות? הרי זה דבר מופרך לגמרי!

אמנם מקבלים זאת בקבלת עול, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁷: "לא מרצונו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב כו' אבינו מלכנו ית' הגלנו כו'" – אבל נשאלת השאלה: כיצד יכול לערוב ליהודי ("זוי קען איינגיין") הבני חיי ומזוני רויחי בפשטות וברוחניות – כשנמצאים בגלות, ו"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"¹⁸, ו"גלינו

(* מובאת בזה בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות בשוה"ג. המו"ל.

(1) חבוקק ג, יט.

(2) ד"ה באתי לגני הש"ית פי"א. וראה שם פי"ז. פי"ט.

(3) סה"מ תקס"ה (כרך ב) ע' תקצא ואילך. תו"ח שמות שכב, א ואילך. אוה"ת בשלח ע' תערב. שה"ש (כרך א) ע' קכה. סה"מ תרס"ח ע' קנה. תרפ"ד ע' ש.

תש"ט ע' 126.

(4) ראה סה"מ עטר"ת ע' תסד. סה"מ קונטרסים ח"א נג, ב. סה"מ תרפ"ד ס"ע ב ואילך. תש"ב ע' 13. תש"ט ע' 4. הש"ית ריש ע' 237. אנ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' שנב. וראה תו"א שמות נב, ב. תו"ח שם סד, ב. ועוד.

(5) בהעלותך יב, ג.

(6) תשא לג, יא.

(7) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

(8) משנה ב"מ רפ"ז.

(9) גיטין סח, סע"ב. מגילה יא, ריש ע"ב. סנהדרין כ, סע"ב.

(10) פרש"י והגהות מהרש"ל גיטין שם.

(11) ראה גם ב"מ שם (בגמ') פו, ב: למימרא דסענודתא דמ"מ כו'.

(12) דה"א כט, כג.

(13) שיחת אור לערב חה"ש – סה"ש תשמ"ו ח"ג ע'

682 ואילך. וראה שם ע' 727 ואילך.

(14) ל' הכתוב בא י, ט.

(15) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. ח"ג ד, ב. ועוד.

(16) סנהדרין צז, ב.

(17) ראה סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א

קע"ה, ב ואילך. לקו"ד ח"ד תרצא, ב ואילך.

(18) תהלים עד, ט.